

Sandoval, portiero di notte

Josep Sandoval (Barcelona, 19 ¿?), periodista de la cosa social. Du la lluna a expenses del seu horari i en el color dels cabells. La conversa va de la 1 a les 7 de la matinada, de Distrito Marítimo a Up & Down, Ars Studio, Otto Zutz i Distrito Distinto.

Com et vas decidir...

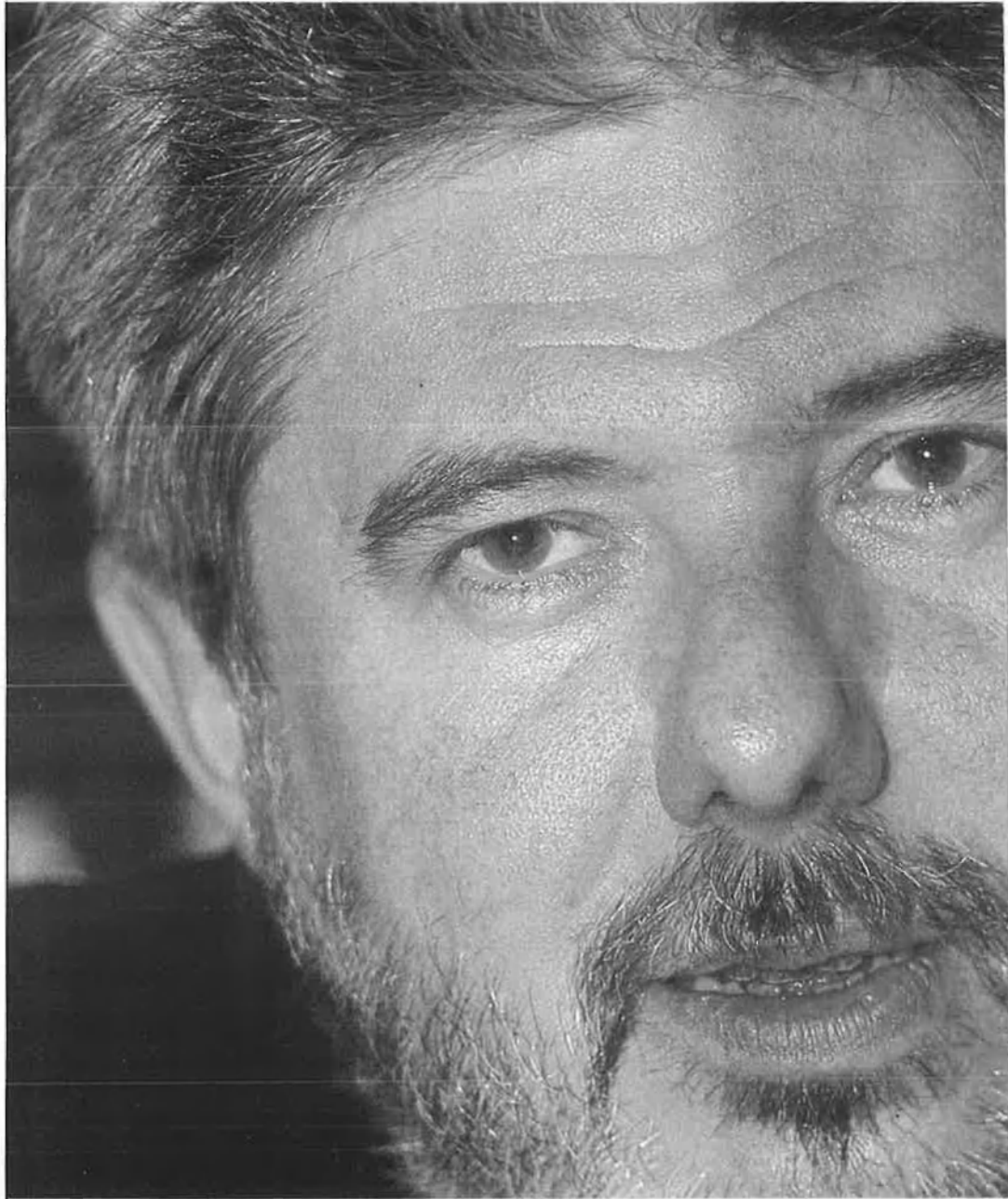
—Estava convençut que seria la primera pregunta. Acaba, acaba.

—...per la classe de periodisme que fas?

—¿La feina aquesta? Realment, jo no m'hi vaig decidir. Jo fotia espectacles, que és el que sé fotre. Bàsicament, music hall, cine i teatre. Però va haver-hi un problema, que després te l'explicaré, i em vaig veure abocat a fer aquest tipus de periodisme. Va ser una espècie de penitència que, al cap dels anys, m'ha estat favorable. Diguem que hi he arribat per carambola. I m'hi vaig posar a fons i ha resultat que és de les seccions més llegendes de *La Vanguardia*.

—¿I per què té tanta acceptació?

—Perquè aquestes xorrades belluguen l'actualitat ciutadana i un diari ven ciutats. Totes les altres notícies són comunes: «Atentado en Panamá», «El muro de Berlín se derrumba», «Matan a un policia en El Prat»... tots els diaris escriuen exactament el mateix, amb punts de vista diferents. I una de les poques conyes que poden donar diferència és la cosa social de nit, la que belluga la gent coneguda de la ciutat. Tots tenim una vanitat acollonant i ens agrada sortir i «que te lean», ¿no? Vaig començar a fotre els noms en negretes i la gent agafa els articles i busca els noms d'una sèrie de personatges que tenen venda segura. No falla mai. A tothom li interessa què fot la Gunilla, encara que no sàpiguen ni com s'escriu. Aquí passa igual. Això va començar bé i va suposar un mitjà d'accés perquè

«Quan la gent té molta categoria es poden tirar un pet i mai és un pet, és una conya adquirida».

moltes cases comercials es preocupessin per enfocar la publicitat cap al diari. El càstig que em van fotre ha estat beneficiós per a tots.

—Habitualment, ¿quin horari fas?

—Fatal. Arribo al diari al migdia i durant la tarda escric els meus articles. Després, a

partir d'una hora prudencial com les 7 de la tarda, comencen les presentacions, les festes... I empalmes. Però tu diràs que no cal anar a tots els

«La 'jet' catalana vota amb la mateixa discreció que manté les seves amants»

gü estigui pet a les 6 de la matinada. I moltes vegades, per pròpia ètica, t'ho has de berenar.

—*¿La gent no va sempre als mateixos bars, com passa en la sèrie aquella... Cheer's?*

—Normalment, sí. A Barcelona hi ha la jet set, per dir-ho d'alguna manera...

—*¿Hi ha jet set a Barcelona?*

—Per dir-ho d'alguna manera. «Los ricos y poderosos» van a l'Up & Down, que és on anirem nosaltres. Els que volen arribar a ser-ho i no ho són anaven al Regines fins ara. Dic «anaven» perquè jo fa dos anys que no m'hi passo. Jo els hi feia la revista i al cap de cinc números que no em liquidaven res —perquè jo visc de la meva feina—, vaig decidir no tornar-hi. Hi ha la punyetera mania de pensar que tots els que fotem aquest tipus de premsa cobrem en cotxes i talons...

—*¿A tu te n'han enviat?*

—Sí. I sense desplegar-los, perquè no vull caure en la temptació, els estripo. I si me'l donen a la mà, tal com me'l donen el torno i dic adéu. El més fort que m'han intentat regalar és un cotxe. I em va fer venir tanta por que al concessionari que me'l va venir a portar a *La Vanguardia* el vaig fer al carrer per la guàrdia de seguretat. I no sé ni quin cotxe era, només que era «rojo» i que estava aparcada a la plaça de Castilla. La gent no té perquè regalar-te res. Les coses que et donen gratis són les que, després, més cares et costen. Imagina't després que et demanaran. I no és que jo si-

gui més honrat que els altres, sinó que sóc més tossut. Així em va.

—*¿Funciona molt aquesta classe de màfia?*

—No funciona tant, però funciona a nivell d'unes determinades agències de publicitat, més que d'un client directe. Hi ha molta gent que manipula amb la teva pròpia honradesa, sense tu saber-ho. Munten una festa per llençar un bar amb un *cachet*, posem per cas, de 500.000 peles, i surt a *La Vanguardia*, *El Periódico* i TV3, el *cachet* és d'un milió. M'he arribat a assabentar de coses que ja t'hi cagues, ¿no? En ocasions m'han arribat a dir els propietaris que com que havia anat jo la història els havia costat 200.000 peles més.

—*Parlem, per dir-ho d'alguna manera, de la jet set catalana.*

—És molt difícil de trobar. Pròpiament, no hi ha jet. Hi ha gent amb supercategoria, amb molts diners i que, evidentment, tenen embolics i problemes que riute'n tu de les Koplowitz, els Alcocers i les Chávarris. El que passa és que és una societat molt tancada, però ho sap aquell, tu, jo...

—*És tancada. No és discreta.*

—Barregen ambdós conceptes. Jo crec que és més tancada que no discreta, però també és bastant discreta. Hi ha relacions d'aquelles que el senyor es porta l'amant a la festa i tothom sap que és l'amant, però el tio no va explicant «és-ta es mi amante» ni ella va dient «le estoy sacando a éste tanto», no, mantenen una relació i quan ell va amb la seva

llocs. Evidentment. Ara: jo penso que és interessant anar a tots els llocs, perquè la festa per si no té cap valor, el que té valor és qui t'hi trobes i el

que et diu. Barcelona és una ciutat molt rara i no saps mai qui anirà on i què passarà, i per trobar alguna cosa interessant t'has d'esperar fins que al-

DOMENECH UMBERT

senyora ningú no li diu «oye, dónde está fulanita». Les coses passen molt normalment perquè en el fons són molt normals.

—*¿Per què creus que aquesta, per dir-ho d'alguna manera, jet és tan diferent de l'espanyola?*

—Perquè els d'aquí tenen una cultura que els ve dels ancestres. Tu et trobes amb el Boyer, la Preysler, les Lolitas, tota aquesta gent, les fortunes dels quals són molt posteriors. Quan la gent té molta categoria es poden arribar a tirar un pet i mai no és un pet, és una conya adquirida. Dominen, des del bressol, la tradició de ser rics, de parlar d'amants amb una naturalitat exempta d'escàndol. O sigui, Alcocer s'embolica amb aquella i se'n van a follar a Viena en un avió privat que els deixa no sé qui, i aquí, si viuen en el carrer de Balmes, anirien a follar dos carrers més avall. I no passaria res. No els cal tota aquesta parafernàlia, perquè tot això de viatjar en avió privat i de tenir majordoms, ja ho tenen. La societat de Madrid no va a fotre un «polvo», va a envoltar-se de tot els que fa un «polvo» il·legal: l'hotel a Viena i tal. I un «polvo» només és un «polvo».

—*Sandoval, ¿qui és la nostra Gunilla?*

—Quan van obrir el Pont Ginesta a Castelldefels, que, per cert, és del germà de la diputada Anna Balletbó, d'Eladi Balletbó amb dos socis més, que van fer mil cent amarres a un milió de peles de mitjana i els van vendre tots abans de construir-lo, tothom va voler fer el símil del Puerto Banús català i vaig fer un article d'això que es deia «Atención: se busca Gunilla desesperadamente». Vaig trobar una sèrie de gent que es corresponia, més que res per imatge física, amb allò de Puerto Banús, però no vaig trobar una tia rossa, alta, estrangera més o

menys escandalosa casada amb un gitano i tal.

—*¿I un Jaime de Mora tampoc?*

—No me'l vaig qüestionar perquè ell va molt per Sitges i el Port Ginesta, i si els fes falta li pagarien i vindria, perquè és un «empleao».

—*¿On podem trobar la jet per la costa?*

—A la Costa Brava, però cap a l'interior: Sant Martí Vell, Santa Cristina d'Aro... tota aquella zona de l'Empordà, que és on tenen les cases Eugenio Mora i Samaranch. Però no freqüenten l'ambient pròpiament de la Costa Brava, fan les festes a casa seva en un ambient superrestringit on no caben els buscavides que puguin enamorar la rica de torn.

—*¿A qui vota la jet set catalana?*

—Vota amb la mateixa discreció que manté les seves amants. Si els preguntéssim, dirien, com que no es mullen mai en res, que voten centre. Però jo penso que són més convergents que una altra cosa. Penso, ¡eh! Bo, n'estic convençut. ¿Vols un altre cafè o alguna altra cosa?

—*Cafè, gràcies, ¿Al Paral·lel, ara, hi ha tanta marxa com als anys vint?*

—Nooo. Ara, el Paral·lel, bàsicament és l'Arnau, El Molino, l'Apolo —que s'acabarà un dia d'aquests—, el Condal i l'Estudi 54 com a gran discoteca. Marxa, no n'hi ha. Ara és tot com més sofisticat.

—*Quins espectacles són més atrevits? ¿Els de Barcelona o els de Madrid?*

—Com a espectacle atrevit Barcelona continua sent la cosa més heavy d'Europa. Hi ha un lloc que es diu Bagdad, al costat de l'Arnau, que fins fa poquíssim, els números forts eren un paio lituà, que parlava català perquè era casat amb una tia catalana, que se la xuclava ell mateix. El Bagdad és molt petit, té tres files i una cortina rodona com de dutxa, aleshores sortia un paio en pi-

lotes, molt prim, amb el cabell llarg recollit i un barret de copa a la cigala. Es treia el barret i estava empalmat, es tirava a terra, se la fotia a la boca, se la cascava, es corria i s'ho bevia. Saludava i se n'anava. Després sortia un negre que es tirava una blanca, però això ja és habitual, i un faquir que, després de travessar-se tot el cos, agafava un tamboret revestit amb cuir, fotia la dallò sobre allà, se la travessava amb un ganivet, es fotia com un torniquet i passava una cadena, s'hi penjava des d'una campana i arrossegava dos tios per la pista. Imagina't. Després hi havia un número, que era dels psicològicament més forts, que eren dos ties que, quan es treien les calces, una era un tio, un transvestit que es tirava la partenaire. I després sortia el nebot d'Angel Cristo, que es diu Rocky Cristo, que s'ho feia amb tres dones a la vegada. La peculiaritat és que el nebot de Cristo tenia la cigala torçada així...

—*¿Com una espasa de moro?*

—Com una espasa de moro però molt. I se les calçava de peu i les portava caminant. Clar, això a Madrid no hi és. També hi ha una anècdota d'una tia que es diu Lita Lara, que va començar la carrera cantant nades al festival del Pamplona als catorze anys, i ara fa un número on diu que és viuda i que necessita «que le rieguen el huerto», típic ¿no?, i treu un tio del públic, el despulla i li fa una mamada. Lita cobrava el mateix, tant si treia un tio com si no, però l'empresari li va dir que per cada tio que treies li donaria 5.000 peles. I ara se'n treu tres. M'hi jugo el que vulguis que això a Madrid no hi és. Ni a València.

—*Hi ha qui diu que tu ets el «rei de la frivolitat»...*

—*¿I tu t'ho creus?*

—*Jo em limite a recollir l'observació.*

—No, jo no m'ho crec. Jo curro cada dia i els reis no piquen.

—¿Quanta gent t'ha deixat de parlar per publicar coses que els afectaven?

—Molta. I he tingut problemes per això, al punt que m'he vist obligat a ser molt més suau en les apreciacions i les opinions.

—¿Tens alguna teoria sobre per què els rics són més guapos?

—Sííí. Jo sempre dic ¡què guapa és la gent rica! S'alimenten millor, dormen més, es vesteixen millor, gasten productes de bellesa bons,... Tenen un nivell de vida que els ajuda a ser, si no més guapos, més ben mirats. Una tia que té molts diners te la mires més que una pobra, perquè, com té molts jeans, es fot aquells que li fan el cullet. I els sostenidors aquells que «sólo coge por debajo y ensena la teta por arriba». I va a la perruqueria cada dia, viatja més, fot aerobic...

—¿Hi ha alguns bars a Barcelona on lligar siga bufar i fer ampolles?

—La cosa de lligar és intrínseca. Si tu vols lligar, aquí mateix. Lligar és com buscar feina: tants milions de desocupats, sí, pero si tu vols currar, cures. Doncs lligar, igual. És molt més fàcil per elles que per nosaltres, perquè si una tia a les 3 de la matinada vol cardar, carda. Si un tio a les 3 de la matinada vol cardar, ha d'anar a la sauna Cristal, que per 15.000 peles t'ho arreglen.

—En La vida en un xip vas fer una definició de lligar, ¿no?

—Sí, em vaig atrevir molt. Vaig dir que era posar en pràctica la seducció. És que tenia dues lleones allà, la Mònica Randall i la Dolly Fontana, i m'havia de defensar.

—Els fills dels polítics, a Madrid, fan molta farandula, ¿ací també?

—És que a Madrid hi ha molt la mania d'arribar i dir «soy el hijo de Suárez». Aquí vindria el fill de Pujol o de Maragall i ni ningú no els coneix ni ells diran sóc tal.

—¿Això es diu seny?

—Els dirien «seny» i jo di-

ria que és una manera de no fer negoci.

—¿Qui és la comidilla ara mateix?

—La comidilla és que no hi ha comidilla.

—Dic un nom i tu fas la reflexió: Tita Cervera.

—La Tita és un problema a part. Més que ella, la seva mare, que sempre havia desitjat per la filla «lo mejor». I finalment, ho ha aconseguit. Però la Tita ha passat a Barcelona moltes temporades amargues. Ha estat enamorada de Tato Escaiola, que va ser nòvio de Mònica Randall per cert, d'Antoni Parés, que era el director del Ritz, de molts tios de Barcelona. I passant-ho econòmicament molt malament. Jo li admiro que, després d'haver-se trobat amb el Thyssen, ha continuat mantenint relació amb els que havia estat emocionalment lligada. Quan algú d'aquests li truca i li diu has de venir per una festa, ella, sigui on sigui i passi el que passi, ve. I sense res a canvi.

—¿Tita es va trobar amb Thyssen o el va buscar?

—Es van trobar en una festa. I jo crec que la que va fer tot el «maneje» va ser la mare. I la mare t'asseguro que està boníssima. A cada mes s'opera. Hi ha un metge, Antoni Tàpia, que és el que opera a totes, i la té com a pacient fixa. A cada dos per tres s'està retocant coses i fot molt de goig.

—¿La vida privada és una parcel·la a banda de la pública?

—Depèn de qui. Sigui qui sigui arriba a l'Up & Down i diu hola sóc el fill de tal i tal, sí. Si entra d'una manera normal, no. Les interioritats no s'han d'explicar, s'han de saber i, depèn del morb que tingui la gent amb aquella persona, anar explicant-les. Però això no passa aquí. No vens un diari més. La gent d'aquí és molt rara.

—Sandoval, està eixint el sol.

—Toquem el dos.

Miquel Alberola